

Било је довољно времена, од 2012. године до данас, да политичка и јавна сцена Србије пружи одговарајући отпор властима, спремним и активним у подухвату одрицања од дела државе. Од почетних симптома овакве намере на самом старту владавине до јасних чињеница о одрицању од Косова и Метохије прошло је свега пола године. Већ је свођење институционалног статуса тог питања са министарства на канцеларију, обављено на седници Скупштине поводом конституисања нове Владе (септембар 2012), јасно упозоравало да њени планови у овој ствари нису чисти. После потписивања тзв. Првог бриселског споразума (март, 2013), у којем се Србија не помиње а дужна је да албанским властима пренесе све надлежности којима је суверено располагала, свакоме у земљи било је јасно да је јужна Покрајина пуштена низ воду.

Од тада до данас иста власт обавила је све радње до последњег чина признања. И на последњи чин издаје - *de iure* признање – обавезала се у неколико докумената, све уз знаковиту ћутњу највећег дела политичке опозиције и највећег дела домаће јавности. За то време, Срби на Косову и Метохији искусили су стални терор албанских власти, који је видљиво добијао обележја апартхејда и форму живота у гету. Тај исход последица је прећутне координације у троуглу: албански режим - западни учесници на терену – власти Србије, која српску опозициону сцену није померила из стања мирног посматрача. Створена је идеална атмосфера тишине у којој је здружено тројство могло да дела по заједничком плану.

Таквом опису проблема морамо да накратко пружимо објашњење. Зашто је у Србији дошло до стања готово хибернације јавног простора поводом једног егзистенцијалног националног и државног питања? Два су феномена овде кључна.

Прво. За све области јавне политике највећу одговорност носе носиоци власти. Године 2012. на власт је дошла политичка гарнитура која је од самог почетка испољавала девизу: *власт је живот - живот је власт.* За то свето јединство дозвољена су и најгора средства, па и одрицање од дела територије на којем је држава настала, а с њом и историјска артефакта српског националног идентитета. Та историјска вертикала дочекала је разорну унутрашњу силу, која је једним ударцем пресекла чвор косметског питања тако што га је предала у руке агресивној сецесионистичкој мањини. Време ступања на власт Српске напредне странке укрстило се са насушном потребом Европске уније да себи припише бар један успех у деценијским неуспесима њене спољне, безбедносне и одбрамбене политике. У формализваним али сложеним односима са Србијом започетим процесом придруживања, она је своју политику условљавања фокусирала на захтев Србији да се одрекне Косова и Метохије. У тој намери дуго је тражила и најзад пронашла домаћег играча који ће на олтару своје власти жртвовати део територије и на њој народ, имовину, природна богатства и, најзад, највеће националне светиње.

Срамно ћутање Србије о Косову и Метохији

Пише: Слободан Самарџић
субота, 28 фебруар 2026 01:45

Срамно ћутање Србије о Косову и Метохији

Пише: Слободан Самарџић
субота, 28 фебруар 2026 01:45

Срамно ћутање Србије о Косову и Метохији

Пише: Слободан Самарџић
субота, 28 фебруар 2026 01:45

Срамно ћутање Србије о Косову и Метохији

Пише: Слободан Самарџић
субота, 28 фебруар 2026 01:45

